SLADKÝ ŽIVOT

Kim Lawrenceová

Diamantová dohoda

HARLEQUIN

Kim Lawrenceová

DIAMANTOVÁ DOHODA

Překlad

Rudolf Schubert

Milá čtenářko,

svět se mění nenápadně… Pokud jste jedna z mých věrných, které čtou mé knihy už celé roky a uvědomíte si to, budete se mnou určitě souhlasit. Napadlo mě to, když jsem tak uvažoval nad příběhy, které jsem pro Vás vybral tento měsíc. Dokážete si představit, že by před dvaceti roky byla hrdinkou mého příběhu černá židovka plánující oslavy Chanuky (Marcella Bellová: Jak odolat pokušení…*)? Nebo že by bratr hlavního hrdiny žil už léta ve šťastném svazku se svým manželem (Michelle Smartová:* Poslední tři dny*)? Ale, jak už jsem napsal: svět mění. A opravdu jsem zvědavý, čeho se ještě dočkáme. Dorůstají nové generace čtenářek, které chtějí číst o* svém *světě, ne o světě svých maminek a babiček… A tak to má být! S tím „dřívějším" světem z mých knih a tím jejich bude ale vždy představovat spojení to, že* to *nakonec dobře dopadne…, a láska!*

A to je vlastně nejpěknější a nejdůležitější myšlenka tohoto mého malého novoročního poselství, jestli to tak můžu nazvat. Svět se mění, láska zůstává.

Tak si ji užijme!

S láskou
Váš Harlequin

Kim Lawrenceová

DIAMANTOVÁ DOHODA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claimed by Her Greek Boss

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2022

Překlad:
Rudolf Schubert

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Kim Lawrence
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-098-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-099-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-100-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Prosklené vstupní dveře kancelářské budovy se s tichým zašuměním otevřely. Tilda Ravenová, než jimi prošla, se na okamžik zastavila, zatřásla hlavou, aby ze záplavy hnědých vlasů volně rozprostřených na ramenou a zádech vypadla aspoň část dešťových kapek, které v nich uvízly. Pak rázně vkročila do vstupní haly a hned zamířila k výtahům. Byla přece žena, která se rozhodla stoprocentně plnit svou životní úlohu.

Zastavila ji až mohutná mužská postava.

V duchu si netrpělivě povzdechla. No jo, James. Člen ochranky.

Už se k ní skláněl. „Promiňte, máte tady s někým domluvenou…?“ začal, ale pak ji poznal a zarazil se. „Och, slečno Ravenová, omlouvám se, nepoznal jsem vás,“ pokračoval hned nato s provinilým výrazem.

Tilda, která díky výchově měla v sobě zakořeněnou zdvořilost, netrpělivost potlačila a chápavě se pousmála. V zelených očích se však úsměv neodrážel. Možná jen nebyl vidět, protože oči i většinu tváře srdcovitého tvaru jí zakrývala velká, deštěm pokropená, do růžova zabarvená skla neslušivých brýlí s těžkými obroučkami.

Pak se její pohled přesunul z uniformovaného muže k nástěnným hodinám ve stylu art deco zavěšeným nad recepčním stolem. Kdyby tak mohla posunout ručičky trochu zpátky.

Ano, měla zpoždění.

Zvládla by se vrátit do tří, jak slíbila, jen kdyby… Sevřela čelisti. Jaképak *kdyby*, ve tři měla být zpátky. To byl neoddiskutovatelný fakt.

Zpoždění jí u šéfa neprojde, protože on opozdilce nesnáší. Dostane padáka. Neměla by se rovnou otočit a vypadnout odsud?

V tu chvíli jí cesta ven připadla lákavá, ale šéfovi by měla podat výpověď osobně. Ano, osobně. Už se tak rozhodla. Už pro ni nebylo cesty zpátky.

Byla si celkem jistá, že šéf jí do budoucna nebude přát nic dobrého, a v duchu se připravovala i na možnost, že si do ní s gustem obrazně řečeno ještě kopne. Bylo jí to však jedno. Protože tentokrát neměla myšlenky na svého geniálního a přebohatého šéfa, ale na bratra Sama. A tak to bylo správně.

Sam byl pro ni nejdůležitějším člověkem.

Možná si to připomněla trochu pozdě, ale lepší pozdě než nikdy.

Před očima se jí zase objevily vyděšené oči dospívajícího Sama a pod nimi kyslíková maska. Opět ji přepadly výčitky svědomí. Ruku instinktivně pozvedla ke krku a ucítila bolest ve svírající se hrudi. K tomu jako by uslyšela tlukot vlastního srdce a najednou jako by bojovala o dech stejně jako Sam.

Naštěstí už je v pořádku, naštěstí už je v pořádku… Opakovala si větu jako mantru. Jenže Sam byl v pořádku i včera, když ho viděla sedět přilepeného k obrazovce počítače a hrát jakousi počítačovou hru. Jak by ji mohlo napadnout, že ho ještě téhož odpoledne odvezou do nemocnice?

Uvědomila se, že James jí něco říkal, ale ona ho vůbec nevnímala.

„Promiňte, Jamesi," přerušila ho, „moc spěchám," a kráčela dál. Poslední slova už k němu pronesla jen přes rameno. Ale skutečně měla naspěch. Hnala se prostorem, který měl každého, kdo poprvé navštívil ikonickou budovu společnosti Angelos, přivést

k úžasu. I jí se pokaždé, když vstoupila dovnitř, zmocnil záchvěv potěšení, dnes se jí to ovšem nestalo. Nezajímalo ji zdejší všudypřítomné umění, moderní obrazy a sochy, leštěná betonová podlaha ani důmyslné rozmístění světel.

Pohledem opět sklouzla k hodinám nad elegantní recepcí, kterou obsluhoval tým rovněž elegantních recepčních, a přistihla se, že zrychluje kroky, i když na čase už vůbec nezáleželo. Napadlo ji, že reaguje jako odsouzenec, který spěchá ke stolu, na němž je pro něj přichystáno poslední jídlo.

Zamračila se.

Nebyla odsouzená. Jednala podle své volby. Dosud téměř stoprocentně bývala v práci dochvilná. Mimořádně dochvilná. Naštěstí, protože nedochvilnost a obecně i čekání byly na seznamu věcí, které jejího řeckého šéfa Ezia Angelose rozčilovaly. Jako i pozdější výmluvy a omluvy.

Tilda ale nepřicházela s výmluvou nebo s omluvou, ale s nabídkou k výpovědi. Momentálně neměla žádnou jinou pracovní nabídku a v dosavadní práci se jí líbilo, jenže šéf ji štval. Kdyby byla jednou z žen, které si potrpí na pohledného, výbušného, štíhlého chlápka s nějakou tou miliardou na osobním kontě, možná by taky jeho leckterou protivnou vlastnost přehlédla. Ale měla vyšší nároky. A to, že mrkal víčky s až směšně dlouhými řasami, že měl pěkně tvarované lícní kosti i rty, ji neohromovalo. Tedy – většinou ji to neohromovalo. Protože většinou býval až nepříjemně sebevědomý a arogantní.

Bylo to proto, že byl, proč to slovo nepoužít, krasavec?

A jestli to o sobě věděl?

Věděl!

Možná mu to ale bylo jedno.

Ale pokud šlo třeba o empatii, tak tu měl vsazenou do něčeho tvrdého přinejmenším jako křemen, takže

byla neobjevitelná. A bezohlednost? Ta se táhla do nekonečna, šlo-li o krásné ženy. Těch měl v životě jistě víc než použitých jednorázových žiletek na holení – a těch měl její řecký šéf s vyrýsovanými čelistmi a pěkně propadlými tvářemi, už před polednem potemnělými díky rašícím vousům, taky dost.

Navzdory těmto chybám byl Ezio docela dobrý šéf. Byl náročný i spravedlivý a ani v nejmenším povýšený. Práce s ním nikdy nebyla nudná. Zbohatl na zdokonalování programu umělé inteligence.

Mohlo by se říct, že byl adrenalinový závislák, pro nějž slovo „nemožné" bylo výzvou. Snažit se udržet s ním krok bylo občas dost vyčerpávající. Pro ni určitě. Obvykle s ním krok neudržela, ale milovala ten vzrušující, povznášející pocit, to víření myšlenek a nápadů, když se o to pokoušela.

A hlavně v jeho firmě měla samostatnou práci, kdežto v minulých zaměstnáních po aspoň jakési samostatnosti mohla jen toužit. Dokonce v kanceláři nikdy nedošlo ani na sexistické poznámky nebo nepatřičné pohledy, kvůli kterým se v předchozích zaměstnáních cítila nepříjemně. Navíc jí ani jednou nenaznačil, že je ještě mladičká na to, aby ji bral vážně, a takových slov si v minulosti užila nemálo. Možná to ale bylo i díky brýlím. Používala je jen jako součást denního kostýmu. Maskovala se jimi, jako se maskují herci, když ztvárňují postavu, na niž jsou tváří příliš mladí. Jako oni i ona chtěla vypadat starší. Doufala, že brýle jejím šestadvaceti letům a dětské tváři přidají aspoň pět let. Čas od času si sebekritiky říkala, že takto se snažit dokazovat okolí svou seriózност je trochu hloupé a že to možná svědčí o tom, že opravdu je poněkud dětinská.

Náhle jí po tváři přelétl záblesk lítosti. Práce v téhle firmě jí bude scházet. Má-li být k sobě upřímná, nebude jí scházet jen práce, budou to i obdivuplné výrazy ve tvářích lidí, které neznala, ale z nějakého důvodu s nimi vedla hovory a občas jakoby mimochodem

prohodila, že je osobní asistentkou Ezia Angelose. Ano, jistě, toho Ezia Angelose, který…

Nastoupila do výtahu a zády se opřela o stěnu. A pak, když se výtah blížil nejvyššímu patru, se zastyděla. I to že jí bude scházet? Copak je až tak povrchní?

Napřímila se a odpoutala záda od výtahové stěny. Možná ani nebude muset na svou pozici rezignovat. Možná už z ní totiž byla vyhozena. Bylo by mrzuté, kdyby ji předběhl, ale při Eziově šílené netrpělivostí ne nemožné.

Vždyť měla obrovské zpoždění!

Vzpomněla si na Sama a sklopila zrak na displej mobilu.

Neposlal zprávu?

Ne, neposlal.

Uklidnila se. Ale jen na chvilku.

Žádné zprávy od něj přece nepřišly ani včera v podvečer, kdy si myslela, že byl v šachovém klubu. Zatímco byl v nemocnici.

A dozvěděla se to jen díky majiteli malého obchodu na rohu jejich ulice. To on uviděl v obchodě Sama, jak mu z lednice provokativně kradl plechovku piva a ještě na něj dělal pošklebky, vše z pitomé snahy zaujmout několik falešných kamarádů stojících venku u vchodu do krámku. Ale oni Sama prý neobdivovali, jak říkal ten obchodník, oni se mu posmívali. A pak Sam dostal silný astmatický záchvat. Obchodník poznal, co se Samovi přihodilo, a chtěl, aby kluci zavolali sanitku, ale oni už na Sama kašlali, utekli a nechali ho bez pomoci. Sám majitel obchodu tedy sanitku zavolal a dokonce s ním i odjel do nemocnice.

Byl to neobyčejně laskavý muž. Nejen že rychle Samovi přivolal záchranku, ale ani proti němu nevznesl obvinění. Jinak by Samova budoucnost dnes mohla vypadat úplně jinak. A když se Samovi udělalo natolik líp, že byl schopný majiteli nárožního obchodu nadiktovat její telefonní číslo, zavolal jí.

Oba, ona i Sam, tomu muži hodně dlužili. Tilda ho hned po setkání dokonce chtěla i políbit. Nakonec to skutečně udělala, ale až poté, co jí dal několik rad ohledně výchovy Sama. Vydržela jim naslouchat. Koneckonců, za svou laskavost si trochu její trpělivosti zasloužil. Když zmlkl, pokývala hlavou, přidala děkovnou grimasu a ještě pak i ten polibek na tvář. V duchu si pak upřímně přiznávala, že vlastně jeho rady potřebovala.

Výtah zastavil, dveře se rozevřely a před ní se objevila chodba a otevřený vstup do velké kanceláře, jíž dominoval psací stůl. Její psací stůl. Vešla do zatím možná ještě *své* kanceláře. Z ní skrz tlustou skleněnou přepážku viděla stín *své* sedící sekretářky. I teď, po čtyřech letech práce v téhle firmě, ale zdaleka ne poprvé, jako by jí zplna došla nepochopitelnost faktu, že má *svou* sekretářku.

Zatím snad ano.

Prošla *svou* kanceláří do dalších otevřených dveří. Odtamtud pohledem obkroužila velkolepě navrženou a v architektonických soutěžích už víckrát vysoce oceněnou kancelář s proskleným výklenkem jakoby protrhávajícím zeď kanceláře a vystupujícím ven z průčelí budovy nad chodník ulice. Tildě se vždy zachvěly nohy, když se k výklenku, který skutečně byl celý ze skla včetně podlahy jen přiblížila. Nesnášela výšky. Ale celkově se jí místnost líbila, jenom o ní nikdy nepřemýšlela jako o kanceláři. Pro ni byla doupě. Doupě *elegantního dravce*, jak taky v duchu někdy svého šéfa označovala.

Zhluboka se nadechla s tím, že vejde do *doupěte*. V tu chvíli jí zezadu poklepala na rameno sekretářka Rowena. Koulela očima a se zoufalým výrazem ve tváři tichounce naříkala: „Má hnusnou náladu.“ Dramatickým pohybem ruky přitom napodobila přeříznutí krku.

Tilda tohle varování předem ani nepotřebovala.

Stačilo, že viděla Ezia stát čelem k jedné z bočních stěn skleněného výklenku, protože on závratí netrpěl. Do tváře mu vidět nemusela. Znala řeč jeho těla, a to stačilo, aby poznala, že něco není úplně v pořádku. Nestál jako obvykle uvolněně a rukama ani nepatrně negestikuloval. Ťukání kapek deště do skel výklenku zřejmě nevnímal. Jen naslouchal slovům linoucím se z reproduktoru. Okamžitě poznala, že hlas patří Saulu Rutherfordovi, muži, kterému se říkalo *Stříbrná liška*, asi podle jeho stříbřitě šedivé hřívy vlasů. Pro všechny lidi z oboru už byl legendou. Saul ve svých sedmdesáti letech stále vedl svou úspěšnou IT firmu, která ale dnes už spíše svými produkty pouze vyplňovala mezery na trhu, než že by pokračovala v objevování revolučních postupů. Jeho jméno však stále mělo váhu.

„Raději bych firmu nechal zkrachovat, než abych sledoval, jak po naší dohodě do ní Baros zkouší zatnout drápy,“ slyšela Tilda. Podle intonace usuzovala, že v něm bublá hněv. *„Ale k tomu nedojde, že ne, Ezio? Nebo? Protože ta fotka mě poněkud zneklidnila.“*

Eziova reakce zněla chladně a hedvábně hladce. Nebylo v ní nic z výbušnosti, která vyzařovala z jeho těla, ani sebemenší náznak frustrace, kterou odhalovaly potemnělé rysy tváře tohohle „padlého anděla“, když se otočil. „Padlý anděl“ v jednom ze svých nádherně střižených obleků vypadal úžasně.

Přimhouřil černé oči a významně ostře zapíchl ukazovák do otevřeného, pomačkaného bulvárního plátku ležícího na malém stolku před proskleným výklenkem, čímž jí dal najevo, že její přítomnost zaregistroval.

Letmo pohlédla na fotografii, na niž ji upozorňoval. Znala tu fotku. Byla už dva roky stará, zjevně ale nově digitálně upravená. Přečetla si titulek nad ní. Lživý, pochopitelně. Čtenářům sliboval náhlé objasnění příběhů, jak je nyní dávali k lepšímu lidé údajně blízcí tehdejšímu páru Atheně a Eziovi.

Ušklíbla se.

Tohle byl jistě ten správný okamžik, aby promluvil přímo s Athenou. Nebo radši ne? Ale co jiného Ezio mohl dělat? Protože ignorovat ji zjevně nezabíralo. Možná, napadlo ji, je to právě ignorování, co ji vyprovokovalo k tomuhle kroku. Nebo to měl být její způsob pomsty? Nebo projev zloby? Nebo snahy o obnovení vztahu?

Ne. Tilda slabě zavrtěla hlavou. Konec spekulacím, řekla si. A začalo jí docházet, že pro ni bude těžké vyrovnat se nastávajícími změnami, s novou realitou, kdy už nebude mít důvod starat se o projekty a problémy svého dosavadního šéfa. Už nebude jejím úkolem upozorňovat ho na možné potíže, které ve svých plánech nedocenil, ale jí pak za ně dával vinu. Což by byla ta lepší stránka budoucí situace. Pomyšlení na ni jí však radost nepřinášelo.

Ale co? Tady přece nešlo o její radost, ale o čas pomoci bratrovi, když jí bude třeba. Eziovy problémy už holt nebudou jejími problémy. Takže situaci s Athenou Barosovou si bude muset řešit sám.

Vlastně se divila, že i vzhledem k řadě poměrně bezcitných způsobů, s nimiž Ezio své přítelkyně opouštěl, teď najednou jakoby nevěděl kudy kam. Fakt ovšem byl, že všechny opouštěné sice zuřily, ale až dosud žádná z nich bulvárním novinám nepodstrčila falešné historky a upravené staré fotografe, které měly ve čtenářích zanechat dojem, že jejich milostný vztah se znovu rozhořel.

Zdroje blízké influencerce Atheně Barosové prý tento motiv jejího jednání popřely, jak Tilda stačila letmým pohledem přečíst. A Athena sama zachovávala mlčení, ale její záhadný úsměv mohl naznačovat cokoliv, co si čtenář přál. Podle jednoho internetového průzkumu bylo devět z deseti lidí přesvědčeno, že nejenže se ten krásný pár Athena a Ezio tajně zasnoubil, ale taky že Athena je těhotná.

Tildu by zajímalo, jestli Ezio o tom průzkumu věděl. Zdravý rozum jí radil, ať se ho na to neptá. Ale

podle toho, jak ho znala, soudila, že mu stejně bylo jedno, kolik článků a kde se o jeho milostném životě píše. Vždyť nakonec to je dobře, ne? Když se mužské jméno pravidelně objevuje v první pětce nejžádanějších starých mládenců, získává na ceně. To je normální a podobné články jsou na denním pořádku.

Jenže tohle bylo něco jiného, protože tentokrát nešlo o osobní záležitosti, ale o obchod. A když šlo o obchod, Ezio nikdy nebyl lehkovážný, nýbrž soustředěný a bezohledný.

Do obchodu se Saulem Rutherfordem Ezio investoval hodně času a úsilí. Tilda to věděla. Oba muži sdíleli přibližně stejnou vizi. Nestáli ale o okamžitou fúzi svých firem, ale o určitou spolupráci s tím, že Ezio časem Saulovu firmu koupí. To se však nelíbilo Atheninu otci Georgi Barosovi.

Každý z téhle trojice mužů George Baros, Enzio Angelos a Saul Rutheford vlastnil firmu více či méně související s vývojem umělé inteligence. Byli tedy, jak se říká, tři kohouti na jednom smetišti. Navzájem si byli konkurenti, ale do jisté míry mohli spolupracovat. Ezio byl ze všech tří nejméně zaujatý proti určité spolupráci s dalšími dvěma, ale jisté shody v názorech dosahoval spíš se Saulem. Tak se spolu chtěli dohodnout na nějakých společných pracovních postupech, které by zajistily úspěch oběma jejich firmám. To se nemohlo líbit Barosovi, který se celé věky nesnášel se Saulem. Takže žádné spolupráci Ezio–Saul nepřál. Protože by na ni nejspíš finančně doplatil.

A Athena, Barosova dcera a bývalá Eziova milenka, možná chtěla uveřejněním staré, upravené společné fotografie s Eziem v Saulových očích Ezia znedůvěryhodnit, vzbudit v Saulovi dojem, že až se on s Eziem dohodnou a ona se stane Enziovou manželkou, otcova firma se skrz ni, Athenu, touto cestou a dalšími oklikami může dostat k Saulově firmě. A kdyby Saul s Eziem kvůli téhle možnosti museli plánovanou dohodu

zrušili? To by přece bylo přesně to, co by Athenin otec chtěl! Nepřál Saulovi nic dobrého.

A nemálo by tak zasáhl i Eziovu firmu.

Trochu složitá a nejistá konstrukce? Možná. Ale dobře vymyšlená a Atheně a jejímu otci by pomohla dosáhnout svého – nedovolit Saulovi uskutečnit jakýkoliv plán. Navíc Athena by si přitom ohřála i svou polívčičku a Eziovi se pomstila za rozchod.

Tildě tyto možnosti probleskovaly hlavou. Mohly se stát, i Saula to jistě napadlo, ale ani jí se žádná nelíbila. I ona do Enzovy firmy investovala tím, že do ní vkládala spoustu práce, takže na nic jiného jí nezbýval čas. Právě proto se její priority povážlivě pokřivily, právě proto teď a tady s touhle prací musí skončit. Nebyla Samovým rodičem, ale byla člověkem, který měl k roli jeho rodičů nejblíže.

Už žádné další sebeobviňování, žádné sebemrskání. Trápit se kvůli minulým chybám nebude. Teď soustředí svou energii na to, aby bratra ochránila, aby mu zabránila připojit se ke špatné partě a zničit si život. Včerejší večer byl varováním a Tilda doufala, že včasným.

„Naše firma má v oboru respekt i bez vašeho přispění,“ slyšela Rutherfortův hlas z telefonu. *„A samozřejmě, když se k nám dohodnutým způsobem připojíte, vstoupíte do jiné ligy. Jenže vplížit se k nám s Barosovou dcerou –“*

Pozorovala Ezia. Tiskl si ke spánku prsty jedné ruky a mlčel. Nepochybně proto, aby polkl štiplavou odpověď.

„Před sedmi lety jsme Athenou Barosovou měli nezávazný vztah,“ cedil slova skrz bílé zuby. Svaly kolem úst se mu přitom svíraly a zase uvolňovaly. Pohled na něj Tildu fascinoval. Věděla, jak moc se při té větě musel ovládat. Už brzy poté, co pro něj začala pracovat, pochopila, že Ezio nikdy nikomu nevysvětluje důvody svých činů, takže si dokázala představit, jak mu asi je, když je k tomu teď nucen.